

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: Udrag fra Fulvia

Citation: Kaalund, H. V.: "Fulvia", i Kaalund, H. V.: *Fulvia*, 1891, s. 101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund02val-shoot-idm140027968706448/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fulvia

ROCCHUS.

Vente! bestandig vente! Jeg er saa træt,
saa træt!

(Broder Lucas kommer fra Venstre.)

LUCAS

(til Eugenius).

To unge Vandringsmænd, som jeg mødte
her i Nærheden, bede om at indlades i Klosteret;
de ønske at tale med Dig, Eugenius.

EUGENIUS.

Hvor er de?

LUCAS.

De hvile bag Klippen hist ved Cisternen og
vente paa Besked, om Du vil modtage dem.

EUGENIUS.

Før dem herhid; men bring først denne
Stakkel tilbage til sit Leje, som han i Vildelse
har forladt, og sig, at to af Brødrene skiftevis
skulle vaage over ham. Jeg bliver herude.

(Lucas fører Rocchus ind i Klosteret.)

EUGENIUS.

Jeg lider! o, min Gud, det er forskyldt!
Mit Kjøen, som jeg letsindig ringeagted,
maa jeg fornægte nu. — Jeg, jeg, som hader
Forstillelse og Løgn: Jeg er Abbed!
— Hvordan jeg blev det, næppe selv jeg véd;
en Haandspaalæggelse af ham, der døde,

afgjorde Alt — jeg tav: det var min Brøde —
ind i Bedraget modstandsløs jeg gled.
Forblindet af min Iver for at tjene
den Tro, der stod for mig som Frelsens Klippe,
— den, som jeg aldrig, aldrig mér vil slippe —
jeg skuffed' ej blot Andre, men mig selv.
— Nu staar jeg ene mellem lutter Mænd,
og her er Ingen, uden Dig, min Gud,
min Skaber og min Dommer, som jeg tør
betro min Sjælekamp. — Min Klostercelle
er som en Grav, — herude aander jeg
dog mere let. — Naturen drager mig
som aldrig før. — Men er det ikke syndigt,
at elske den og Livet? Hedningverden
forguder jo Naturen. — Jeg er Kristen
og véd, at den er falden! Derfor stopper
jeg Øret til for ikke at fortrylles
af Fuglens Sang, og dækker tæt mit Hoved,
at ikke Synet af de gyldne Skyer, —
af Palmerne, der vugge deres Kroner
i Foraarsvinden, — eller disse Blomster,
der har forvildet sig til denne Udørk,
skal friste mig. — Men ak! hvad nytter det?
Jeg bærer Fristelsen dybt i mig selv;
bestandig lyder der en Røst herinde:
hans; som bebrejded mig: jeg ej var Kvinde!
Jeg hører den i hvert mit Hjertes Slag —
midt i min Andagt — baade Nat og Dag:
— »Det er Naturen, som Du kjæmper mod —
Du taber, Fulvia, Verden vil vinde!«

Nej! Jeg vil klynge mig til Korsets Fod!
— Lad Hjertet kun forbløde sig herinde!

(Hun kaster sig paa Knæ foran det lille Alter med Krucifixet og Dødningshovedet.)

(Menippos og Theodoros, rejsekledte med Vandringsstave i Hænderne, komme fra Venstre, ledsagede af Lucas, der under Fulvias Monolog har afhentet dem og nu, efter at have henvist dem til Abbeden, vender tilbage til Klosteret.)

(Idet Fulvia rejser sig og faar Øje paa Tvillingbrødrene, farer hun sammen og røber en Skræk, som hun forgjæves søger at skjule.)

THEODOROS.

Hvis i din Andagt vi forstyrre Dig,
da sig det, fromme Fader; — vi kan vente —
Du vakler! Er Du syg? Skal vi Dig støtte?

(fler henimod ham.)

EUGENIUS.

Nej, — rør mig ikke! — Bryd Jer ej derom!
Det var et Anfald kun af Svimmelhed,
som greb mig, netop da I traadte ind, —
nu er det bedre alt. — Sig Eders Ærind.

MENIPPOS.

Vi komme hid fra Staden, vi er Brødre,
født i den samme Stund af samme Moder;
Menippos hedder jeg, han Theodoros;
fribaarne, men foruden Slægt og Venner;
vi bære paa en fælles Sorg og drives
af samme Længsel.

THEODOROS.

Os er Verden øde —
for Livets Glæder er vi begge døde!